

fuld for et af de Hovedpunkter, som man selv har anerkjendt for at skulle være et af de vigtigste Punkter paa hele Linien, nemlig Aarhus. Man stiller her en Betingelse om at føre Linien til Brabrandstation som Knudepunkt. Men hvad gjør man derved? Man gjør derved Brabrand til en Hovedstation, saaledes at Banen derfra ind til Aarhus kun bliver en Stillebane. Istedetfor at gjøre Aarhus til et Hovedpunkt, forandrer man den til et Punkt, der ligger ved en Sidebane. De, der have fulgt Forhandlingerne i 1862, ville erindre, hvor almindeligt det blev anerkjendt, at det var uheldigt at have en Sidebane; de ville erindre, at man i Virkeligheden opgav ikke saa lidt, for at komme bort fra at faae en Sidebane ind til Horsens, og dog kan det ikke nægtes, at Aarhus paa Grund af samtlige dens Forhold har langt større Betydning som Midt- og Hovedpunkt ved Banen end Horsens. Er det da ikke saameget mere uretfærdigt at oversføre det, som man med Opoffelse forlod for Horsens Skyld, paa Aarhus? Jeg kan derfor ikke Andet end i høi Grad ønske, at en nærmere Undersøgelse maatte blive foretaget i denne Sag; jeg kan ikke Andet end ønske, at det maa blive undersøgt, om ikke i Virkeligheden den Smule Beskostning mere er alfor uvæsentlig til at gjøre en saa betydelig Skade paa det hele System, som det efter min Formening er at skabe et Knudepunkt i en Afstand af ikke mere end $\frac{3}{4}$ Mil fra Aarhus, og derimod have en Stillebane ind til Aarhus, som skal have selvstændig Drift. Det vil nemlig være indlysende for Alle, at det, at drive en lille Sidebane, omtrent er noget af det Uheldigste og Vansteligste ved en Fernbane. Det er tillige noget af det Besøsteligste, thi dertil udfordres særskilt Personale og særskilte Locomotiver. Selv om der vindes en Smule i Anlægsomkostninger, hvad slet ikke endnu er beviist, tabes der Betydeligt i Henseende til Driften ved at have en saadan lille Sidebane. Det er muligt, at man praktisk vil finde det billigere at kjøre par rebroussement, lade Togene gaae ind til Aarhus og ud igjen hvergang, men dette viser kun hyderligere, hvor unaturligt det er at foreskrive Brabrand som tvungent Forbindelsespunkt i Loven. Jeg vil

derfor tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke i alt Fald vil være tilfreds med, at hele Lovforslaget kommer til at gaae ud paa, at Fuldbro Mølle og Vandveien til Silkeborg fra Fuldbro falde bort, og at iøvrigt Linien, saaledes som den blev fastsat i 1863, blev staaende; dermed synes mig, at alle Parter kunne være tilfredse, og jeg slønner ikke, at Udvalget, som i sidste Session forhandlede Sagen, i Virkeligheden derved vil komme i Modstrid med de Grundsaetninger, det overhovedet har opstillet, naar det ikke er Tilfellet — hvad jeg antager —, at andre locale Interesser have søgt netop at fjerne Banen fra Aarhus som Hovedpunkt.

Indenrigsministeren: Da jeg havde den Ære at forelægge dette Udcast for det høie Thing, gjorde jeg opmærksom paa, at det var i fuld Overeensstemmelse med, hvad det Udvalg, som i forrige Session var nedsat til Behandling af en lignende Sag, havde tilraadet, og jeg frygter for, at jeg, dersom jeg denne gang havde fremlagt Lovforslaget i samme Form, hvori det da fremkom, vilde have mødt meget liden Anerkjendelse hos det høie Thing. Sagen blev, som fuldkommen rigtig bemærket, ikke endelig behandlet i forrige Session; men jeg skulde have feilet meget, dersom ikke den almindelige Anskuelse i det ærede Thing var den, at den Hovedtanke, som var nedlagt i det indbragte Lovforslag, ikke kunde billiges. Jeg maa tilstaa, at det ærede Udvalgs Betænkning ingenlunde har overbevist mig om det Urigtige i at vælge den korteste Vej fra Horsens til Aarhus over Torrild; men jeg har det bestemte Indtryk, at et gjentaget Forsøg paa at ville bringe Fernanelinien om ad Torrild, vilde være forgjæves. Jeg havde langt snarere ventet det ærede Things Anerkjendelse, fordi jeg ved Forelæggelsen af Lovforslaget har fulgt Udvalgets Indstilling fra forrige Session, og jeg betragter det Lovudkast, der her foreligger, ligesom som en Continuation af den Forhandling, der sidst fandt Sted her. Jeg har taget Udvalgets Betænkning til Afgangspunkt, og jeg har, saavidt som Tiden og Aarstiden have tilladt det, søgt at fremstaafe alle de Dplysnin- ger, som det var muligt at staafe, om de fac-